

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1916.

Leto XVII.

„Pomlad že prišla bo...“

(Praporščaku in učitelju † Srečku Vilfanu.)

I.

Sneg se taja ...

Meni misel tiha vstaja:
v črno krilo je odeta,
zapletene svetle lase,
v licih bledih morje toge
in bolest v očeh krvavih:

„Grem do svetih grobov,
nesem lučce rdeče,
nesem cvetke sveže
naših zgodnjih vrtov —
v njih spomini so pekoči,
v njih pozdravi vroči,
v njih je vsa ljubav velika...“

II.

Ko je bil pokop,
ptičkov drobnih ni bilo,
ne cvetja pomladnega —
a vendar vedó ptički
in rože za Tvoj grob:

Prišli bodo pevci od vseh strani,
žvrgoleli Ti bodo vse dneve in noči —
lastovke s pota trudnega,
s pota zamudnega
Ti bodo ščebetale:
„Nocoj njega misel s Teboj govoril...“

Vse rože, ki nanovo razcveto,
poslalo bo na Tvoj grob nebo. —
Ko prve zvezde vzidejo,
od daleč naglji pridejo
in ti pošepetajo:
„Nocoj Tvojih srca k Tebi gredó!...“

III.

Veš, časih je sijalo nam sto solnc,
v srcih mladih je sanjala ljubav,
ki vzknila je sredi zelenih trav,
ki bila naša prihodnost je — naše vse.

Zdaj sijejo ti zvezde polnočne,
od tihega morja izbrane,
hladijo ti Tvoje svete rane,
tolažijo Tvojo neskončno bol. —

Le spavaj mirno, le ne skrbi,
železna roka čuje nad teboj:
Tvojih bratov hrabri roj,
z njimi deva mila — domovina! —

Anton Gaspari.

